

Nasi, deixem estar els de la ja *cèlebre* «Unión». Cuidem-se de lo nostre i ells que s'arreglin.

— Doncs, ¿qué havem de fer?

— Treballar, visitar als amics dels pobles i anar-ho preparant tot.

— ¿I amb qué hi anirem?

— M'enselles el burriquet, qu'es un animaló de molt seny, i ja hi estem anant.

— Però si els contraris van en auto, arribarem a misses dites.

— T'equivoques Nasi, t'equivoques; nosaltres amb la plácida montura hi arribarem primer qu'ells.

— Com vosté vulgui.

— A més, un animaló així es més segur; no está esposat a *pannes*, i sobretot no gasta bencina.

— Are ja ho trobo bé, porque la bencina va molt cara i costa molts quartos.

— Per aixó a voltes n'hi ha que la gasten quedant-la a deure lo que porta raons.

— També es veritat. Quedem, doncs, senyor Gregori...

— Que des de demá tu'm farás de mosso de peu i a correr el districte.

— ¿I si'ns passen al davant amb l'auto?

— Deixe'ls passar. Per tant que corrin arribarem primer nosaltres. ¿No veus que no contan amb les *pannes* ni amb la bencina dolenta que gasten?

Per trasllat

MARCH.

Teatral

LA família dels imprecindibles, aquells nanus d'estatura i de cervell qu'ells mateixos s'anomenen *savis* i *gènis* i que son burla de tothom per tenir-los per «savis-sèves», encara que més sèves que savis, han fet — ¿com no, si son tot un *talent*? — de directors d'escena en una obra empescada per ells mateixos, boi interpretant sos principals papers, servits per tota la comparsa de la *democràcia* granollerina. Els uns, amb l'enveja; els altres, amb l'odi, qui amb tota mala fe, quins amb son *sac de revs* i fins — ¡pasmueu-se! — amb tota sa panxa, emperò, això sí, tots disfresats de persona.

L'obra, molt ben conjuminada i que'n els cartells hi ha durat, lo que quansevolga altra obra *parida* per l'*avi*, çò es, neixer i morir, ha tingut per títol «La mort de l'«Orfeo Granollerí». Actes de l'obra, deu. Quadros, cinquanta un i mitg i vuit cèntims de suc de raves, essència purificadora del cos fetorat i foradat de la família dels *savis* de vila-arrembemho tot, que, això sí, ells podran no pagar a ningú, ells podran estar assenyalats de vicis denigrants que farien que altres fills, avergonyits, se tanquessin amb pany i clau per no ésser notada sa presència, emperò ells, paiella que tot ho enmascara, camisa que no hi han sabons ni legies que la rentin, com son baladrers, i com lladren pitjor que peters, i això es sempre, arramben del Consistori, arramben de l'Unió i arramben de tot arreu, maltracten a tort i a dret i el *savi*, el *xixu*, l'home *intel·ligent*, empró tot verí, enveja i odi, que aixó fa *geni* i aigua de malves, fins a *fet* aquest drama de que donem compte, estampant-hi aquesta *frase* final, que'l protagonista recita amb tota l'ànima, morint, en acabat, de repent i reventant com una cigala.

Diu la *frase*: «Jo volia ésser l'amo, jo volia ésser ton déu i volia dominar-te, tu et dreçares contra ma *saviesa* i contra mon poder, tu feres president a un altre i et negares a proclamar soci honorari al meu pare, tu volgueres sempre en contra de ma voluntat i no essent esclau dels meus odis, que aquell que odisà mort, fos perpetuament president de ta casa i fins hem llensares de ton sí i no feres cás del fang que ¡ai! volia

TOMÁS DE A. BENET

ADVOCAT

GRANOLLERS: Plaça del Bestiar, 7, primer, 1.^a

(Dijous de 10 a 1)

BARCELONA: Canuda, 41 i 43, primer, 1.^a